

Martica e Cacaoèta.

Un còp èra, un ser de març ua mainada triste, hèra triste pr'amor que s'èra perdut lo canhòt « Cacaoèta ». La mainada, Martica, que decidí de partir sola capvath deu bòsc entau cercar. Que marchè longtemps e que's perdó tanben. Qu'avè hred e qu'avè peur. Qu'entenó un lop qui s'aprovava en uglar :Hoooooo...Lo lop que la volè nhacar. Urosament qu'entrè en ua vielha maison e que clavè la pòrta. Que pujè au solèr tà s'estujar, lo son canhòt que'i èra tanben estujat darrèr d'un cabinet. Que demorèn atau ua grana pausa, que volèvan partir mes lo lop qu'èra enquèra dehòra. Alavetz Martica que trobè un pau pro long, qu'estaquè un tròç de papèr jornau au cap deu pau e qu'aluquè lo huec-qu'avè tostemps luquets a la pòcha. Quan i avó pro d'eslhamas sus la halha qu'ubrí la pòrta e que corró en tot cridar au lop : « Tà delà, tà delà, tà delà... », mentre qui Cacaoèta horvava autant hòrt com sabèva. En tot córrer darrèr deu lop que'u cremèn los peus de la coda. Lo lop espantat que s'escapè a hum de calhaus capvath deu bòsc e desempuish aqueth ser arrens ne l'an pas tornat véder. Martica e Cacaoèta, hèra esmavuts que se'n tornèn tà casa e ne's tornèn pas jamei separar.

E cric e crac lo lop qu'a los peus cremats
E crac e cric lo noste conte qu'ei fenit.